

IGAZ TÖRTÉNET EGY GÓLYÁRÓL *(Ungarisch, Hungarian)*

Forrás: [Ostpreußenblatt 1971, Frida Busch](#)
Eredeti cím: Eine wahre Storchengeschichte
Fordította: [Máté Zsuzsa](#) (2017. július)

Azt gondolnám, hogy ez egy kitalált történet, ha nem lettem volna én magam is részese.

Az első világháború idején Samlandban (Kelet-Poroszország északi része) az egyik parasztgazdaság udvarán gyakran lehetett látni egy méltóságteljesen sétálgató gólyát. Az egész család szerette és gondját viselte. Különleges történet kapcsolódik ehhez a házi kedvenchez.

Egyszer a parasztgazda fia, aki akkoriban tizenhat év körüli fiú volt, találta a réten. A gólya tehetetlenül ugrált és csapkodott a szárnyával. Nem volt nehéz megfogni és óvatosan hazavinni.

A szeretetteljes gondoskodás hatására gyorsan meggyógyult, de arra még nem volt képes, hogy társaival együtt a messzi délre repüljön. Nagyon jól viselte a kelet-porosz telet a meleg istállóban. A következő nyarat részben az udvaron, részben gólyatársaival töltötte. Ahogy közeledett az ősz, már velük együtt vonult el délre.

Vajon visszajön jövő tavasszal? Igen, visszajött! Fészkét magától értetődő módon az udvaron levő pajta tetejére építette, és azokat a különleges finomságokat sem vetette meg, amelyekkel neki és a családjának kedveskedtek.

Ősszel megint elrepült délre. Annak a fiúnak pedig, aki annak idején megmentette az életét, a háborúba kellett mennie. Idővel francia hadifogságba került, és Afrikába küldték a gyarmatokra. Ott a földeken kellett dolgoznia. Erősen gyötörte a honvágy, különösen amikor az észak felé vonuló gólyákat látta.

– Üdvözlöm a hazámat, üdvözlöm a szüleimet! – kiáltotta utánuk.

Ekkor valami különös dolog történt. Az egyik szép, nagy gólya ott hagyta a csapatot, amellyel együtt haladt, egyre lejjebb és lejjebb szállt, körözött a hadifogoly körül, leereszkedett, és izgatott szárnycsapkodással odament hozzá. A fiatal fiú ráismert, hogy ez az ő gólyája.

Legszívesebben magához ölelte volna, de félt, hogy ezzel elriasztja. A gólya viszont bizalommal egyre közelebb és közelebb ment hozzá, és békésen tűrte a simogatást.

A fiúnak kicsordultak a könnyei. Hirtelen eszébe jutott valami. Volt egy darab papír meg egy ceruza a zsebében. Gyorsan leírta: „Élek!”. Aztán aláírta a nevét.

Miközben még egyszer megsimogatta a gólyát, a papírdarabot a szárnytollai alá csúsztotta, és ott rögzítette, sikerült az egyik toll köré tekernie. Vajon megtartják a tollak a papírdarabot? Sok-sok napon át is?

Megtartották! Amikor a gólya megérkezett a gazdaság udvarára, feltűnően közel ment a fiatalember szüleihez, és körülöttük jött-ment, míg fel nem fedezték a papírt, és ki nem vették a szárnya alól. A lélegzetük is elállt, amikor elolvasták, mit ír a fiuk.

– ÉI! ÉI a fiunk!

Egy teljes évig nem tudtak róla semmit. Akkor viszont az apa azonnal elment a legközelebbi katonai hatósághoz, és a fiút egy francia hadifogolyért cserébe szabadon engedték.

A Kelet-Poroszországból származó Werner Gitt megjegyzése: Ezt a szép történetet csak úgy tudom megérteni, ha számolok a cselekvő Istennel. Az Ő bölcs tervének volt a része, hogy a gólya szerencsétlenül járt, hogy aztán később elvihesse a fiatalember szüleinek a fontos üzenetet. Itt is nyilvánvalóvá válik: „Mert Istennek semmi sem lehetetlen” (Lukács 1,37). Isten Úr mindenek felett, így az általa teremtett világ felett is. Egy másik nagyszerű példája annak, hogyan használja teremtményeit arra, hogy embereken segítsen, az 1Királyok 17,4-6-ban található, ahol arról olvasunk, hogy Isten megbízásából Illésről hollók gondoskodtak. „A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. Elment tehát [Illés], és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ihatott.”

Forrás: Ostpreußenblatt 1971, Frida Busch